

COMMUNIO

A bronze statue of the Resurrection of Christ on the cross. The statue is highly detailed, showing the musculature of Christ's body. He has a green, leafy crown and a green loincloth. The background consists of bare trees and a clear blue sky.

**Vstal
z mrtvých**

2/10

Starokatolická církev v ČR

Pastýřský list k velikonočním svátkům 2010

Drahé sestry a drazí bratři, velikonoční zvěst, která je centrálním tajemstvím naší víry, nelze předat ani přijmout nezaujatě. Je příliš silná a vlastně stále znovu ohromující. Na jejím počátku popisují evangelisté především překvapení a spíše než radost zděšení. Na ženy, které se nebály provázet Pána až pod kříž, najednou padá strach a úžas z něčeho neprobádaného, neznámého a znepokojujícího. Bály se, jako se bojí člověk, který se nečekaně setká s Boží mocí, s níž nepočítá.

Co se vlastně stalo to první velikonoční ráno?

Ježíš vstal z mrtvých.

Ještě se nic neděje, jen obrovský kámen je odvalený a Ježíšův hrob je prázdný. Prázdný hrob ale už mluví, stává se poselstvím: Kristus musel vstát z mrtvých. Jeho tělo nezůstalo omotáno v pohřebních plátnech, nepodlehlo rozpadu.

Je to opravdu tak divné? Vždyť Ježíš z Nazareta byl vždycky někým, kdo vyváděl lidi z konceptů, kdo jednal stále jinak. Není a navždy nebude největším tajemstvím velikonoce to, že Bůh jedná jinak, než my si představujeme?

Možná, že až dodnes je pro nás ta velikonoční zvěst příliš silná a že se trochu podobáme těm hodným ženám, které jdou s velikým smutkem balzamovat Ježíšovu mrtvolu a ani ve snu by je nenapadlo s ním počítat jako s živým. Možná, že i my se někdy shromažďu-

jeme, abychom si připomínali Ježíšova slova, jeho osobnost, která nějak ovlivnila naši kulturní historii, a zvěsti, že On opravdu vstal, se vlastně bojíme. A že si netroufáme o tom moc mluvit, abychom nějak neurazili ty, kterým se to zdá hloupé a primitivní, a tak jim stačí velikonoční zajíčci a kuřátka... Že se z toho netroufáme radovat, že s tím neumíme žít – protože se vlastně bojíme. Možná také hledáme živého mezi mrtvými.

Ano, smrt je poměrně čitelná a srozumitelná, ale vzkříšení ne. Ten strach je o to větší, že se nic nevrací do starých kolejí, že vzkříšení je krok za hranici lidského chápání a lidských zkušeností. A ten krok je zcela Boží.

My křesťané si už dlouho myslíme, že musíme pořád hájit svou víru, že zlo a smrt nemá poslední slovo v každém lidském příběhu. Obhajujeme to, že vzkříšení je možné. Velikonoční evangelium ale uvažuje obráceně: Ježíš byl vzkříšen ne proto, že je to z lidského hlediska možné, ale proto, že je to z Božího hlediska nutné.

Kristovo vzkříšení ale musí zůstat provokací, bláznivou vírou v očích „moudrých tohoto světa“, musí zůstat skandálem pro ty, kdo víru nesdílejí, i pro naše občas nevěřící a pochybující srdce. Událost, o které o Velikonocích zpíváme, že jen noc směla znát její čas, je přítomna jen skrze víru a svědectví těch, na kterých je poznat, že Ježíšův

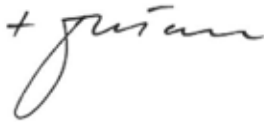
životní příběh není jen uzavřenou minulostí.

Sestry a bratři,

Ježíš vstal z mrtvých. To je ta radost, která naplňuje církev. Ježíš Kristus vstal z mrtvých a jde před námi. Do nesvaté Galileje, do nesvaté země, kde žijeme, do našeho nesvatého životního prostoru. Tam se s ním můžeme setkat, i když ho uvidí jen oči víry. Půjďme-li za ním, půjdeme správně.

Ježíš vstal z mrtvých! Požehnané Velikonoce!

Váš

Pastýřský list k velikonočním svátkům 2010	2
„Mezi námi přáteli“ (J 15, 13)	4
Velikonoce 2010 v některých farnostech	6
apoštolská (biskupská) postupnost starokatolických biskupů.....	8
demokracie v církvi	10
Současné výzvy stojící před Evropským soudem pro lidská práva	12
60 let od smrti Josefa toufara	17
Zprávičky	18

COMMUNIO – vydává Starokatolická církev v ČR, Na Bateriích 27, Praha 6, 162 00

Vyšlo 30. 3. 2010

tel./fax 224 319 528

e-mail: stkat@starokatolici.cz,

www.starokatolici.cz

Za toto číslo zodpovídá redakční rada.

Děkujeme za příspěvek na papír a tisk.

Foto na titulní straně: www.sxc.hu

„Mezi námi přáteli“ (J 15, 13)

Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele. (J 15, 13)

Velikonoce a jejich „tajemství“ je v křesťanské teologii za dobu jejího působení velmi důkladně zpracováno zejména proto, že má pro lid Nové smlouvy smysl ústředního poselství a významu. Rád bych se nyní spíše zamyslel nad problémy porozumění a přijetí Božího velikonočního poselství v části dnešních lidí, kteří stojí mimo církev, ale jsou z nějakého důvodu ochotni se o své porozumění věci podělit a to i v případech, kdy nechtějí pochopit, ale zranit a vysmát se. K tomuto úhlu pohledu mě přivedla nejen vlastní zkušenost, ale i hovory s věřícími, kteří byli překvapeni a někdy i zděšeni, jak nesamozřejmě a kriticky jejich nevěřící okolí přijímá zvláště křesťanský velikonoční příběh. Když vycházíme ven ze sebe a jdeme do celého – tedy do celého „našeho“ světa kázat evangelium (Mk 16, 15) předpokládáme, že lidé budou otevření pro tak „životně“ důležitou zprávu a mají pohromadě všechny předpoklady pro její přijetí, nebo alespoň některé. Nemusí to tak být a často nebývá, protože mluvíme k lidem, kteří se pohybují ve zcela jiných myšlenkových kategoriích a jiném horizontu pochopení. Mají tudíž ke skutečnosti jiný výkladový klíč a ten náš – víru a její naděje i důsledky pro život – nechápou.

Zkusme nahlédnout bariéry a pochopit těžkosti této životní pozice, pro přijetí Ježíše a možná pak přijde i trochu trpělivosti a nadhledu pro ty momentálně Bohu nevěřící. Tendence obou skupin cítit se z nějakého důvodu „být lepší“ než ti druzí je bohužel postojem, který spíše otevřenost komunikace uzavírá. Co vše tedy

musí zvést překonat? S jakými postoji odcizení se setkáváme, ještě než otevřeme svá ústa? Ke komu máme dnes mnohdy mluvit? Koho volat jeho jménem k Bohu a jeho církvi?

Několik tezí od dobrých a upřímných, ale bez Boha žijících lidí:

Začněme poselstvím a příběhem narození: že se narodí o vánocích děťátko a zpívají se u betléma koledy má příjemnou atmosféru očekávání dárků, rodinné oslavy, hojnosti a štědrosti, volných dnů, vánočních trhů a svařáku... To se nám líbí a to k vám do kostela můžeme i zajít. Jen při našem výkladu o „inkarnaci“ toho „Děťátka“ se trochu usmíváme, vždyť už s mamkou a s námi všichni ostatní dospělí a moderní lidé dávno víme, jak to na světě s dětmi chodí... Tehdy se u vás cítíme moudří, dobrosrdeční a tolerantní, i my sami si uvědomíme, že člověk potřebuje trochu „pohládit to srdíčko“ a vy se toho zkoušíte nějak zhostit – budíž.

S velikonočním poselstvím či příběhem je to již horší. Je o tom jak Otec pošle k lidem z nebe Syna a ti ho zmasakrují na kříži. Toto je váš příběh, který jasně vypovídá o vás i o vašem Bohu – to je vaše věc, do toho nás netahejte. To my se snažíme i přes mnohé neúspěchy budovat lepší svět, být dobří – sobě a budoucím generacím zodpovědní lidé této doby. Neustrnout a podporovat vývoj a pokrok. Ale o co vy máte lepší výsledky svého působení? Proč bychom měli být na svátky u vás? Venku už začíná pučet jaro a svítit sluníčko. Přímou to volá jít do přírody na výlet nebo se jen tak vystavit na chatě sluníčku, obarvit s dětmi pár vajíček a uplést pomlázku. To je přece normál-

ní, tomu rozumíme o tom si rádi popovídáme. Poslední jídlo „Odsouzenec“ před popravou dokonce v kruhu přátel, to je dobrý zvyk, to je jasné... ale proč a na základě čeho máme uvěřit, že od té doby jíte „Jeho maso“ a pijete „Jeho krev“, když je to oplátka a víno? A ještě, že tak – představte si, že by to byla pravda?! Vždyť by to bylo lidožroutství, to jsou hrozné úvahy.... To už přece civilizace vymýtila.

A potom ten váš páteční příběh ukřižování. Jak si libujete v detailech mučení a bičování, na Filipínách to prý křesťané i na živo opakují, pak to přiblížení končetin velkými hřebíky... Je strašné si to jen představit, natož se toho „slavnostně“ účastnit, vždyť na světě je i tak mnoho hrůzy. Vůbec nejhorší ale je, když se nás snažíte přesvědčit, abychom uvěřili, že se to všechno stalo právě kvůli nám a našim takzvaným hříchům. Nebo nám dokonce vsugerovat, že jsme hřích zdědili již pouhým narozením. Tam rozhovor končí, tak tohle už si dnes opravdu nechat líbit nemusíme. Nejsme nikomu nic dlužní, natož Bohu o kterém nevíme ani to, jestli si ho chytří lidé nevymysleli, aby nás mohli lépe ovládat. V dějinách je proto přece mnoho důkazů...

Když nás pak chcete nadchnout k radosti, že neumřeme, ale můžeme pořád žít, nějak nám to nejde. Hned si kladete podmínku: to se stane až Bůh sám bude chtít v poslední den, laskavě si umřete a počkejte s ostatními až na to přijde. Nejenom, že to odporuje obecné lidské zkušenosti se smrtí, kterou končí každý život, ale váš jediný Bohem oživený je z jiného světa – je to zase Bůh, i když v lidském těle. Tam máme moc pochybností, že to vůbec fungovalo, nebo

kdy bude fungovat na nás obyčejné a smrtelné lidi. Jo takhle, kdyby byla nějaká pilulka nebo biotechnologie... vždyť věda dělá tak úžasné pokroky my možná ještě ne, ale naše děti již se toho určitě dožijí...

I v takovém ovzduší nám někdy může být dáno slavit velikonoční svátky našich nadějí. Jestli teď uvnitř cítíte dotčení či zranění, tak vezte, že záměr nebyl zlehčovat naše největší naděje zrovna v čase přípravy na ně a ještě k tomu na stránkách křesťanského časopisu. Stav prvotního zranění, ve kterém se věřící může ocitnout tváří v tvář brutalitě vyjádřeného extrémního názoru svého okolí určitě odezní. Pak můžeme vidět takového člověka vedle nás v nahotě jeho pseudonadějí, můžeme se s ním spojit, abychom společně odhalili pravdu. Vidíme pokrivenost zrcadla, které nám část společnosti nastavuje a to je jen zlomek, aby se z toho snad nestal depresivní antikřesťanský pamflet, který ztratil svůj účel – pochopit svého bližního jako přítele, který mě sice teď nechápe, ale kterému chci něco cenného nabídnout. Jak se s tím vyrovnáme? Jak Bůh postaví mezi námi mosty přes velkou propast odcizení, která je na cestě ze smrti do života? Michel Quoist poznamenal, že když Ježíš Kristus přišel na zem, potkal tři „stvěry“ jejichž stvořitelem nebyl Otec: hřích, utrpení a smrt. I my potkáváme tento trpký produkt zneužití lidské svobody a svévole, ale máme ve víře jednu jistotu: Kristův kříž jako cestu k vykoupení a životu pro všechny, kteří jsou jeho přáteli. Proč se o ni nepodělit? Vždyť i my máme ve světě přátele.

☒ *Karel Koláček, farář v Jablonci nad Nisou*

Velikonoce 2010 v některých farnostech

Jablonec nad Nisou

Zelený čtvrtek, 1. 4., památka poslední večeře Páně,

18.00 h, eucharistická slavnost

Velký pátek, 2. 4., památka utrpení a smrti Páně,

18.00 h, liturgie Velkého pátku

Bílá sobota, 3. 4., Slavnost Zmrtvýchvstání Páně,

20.00, liturgie velikonoční vigilie

Hod Boží velikonoční, 4. 4.

10.00 h, eucharistická slavnost

Jihlava

Velký pátek, 2. 4., památka utrpení a smrti Páně,

18.30 h, liturgie Velkého pátku se zpívanými pašijemi

Bílá sobota, 3. 4., Slavnost Zmrtvýchvstání Páně,

18.00, liturgie velikonoční vigilie

Hod Boží velikonoční, 4. 4.

10.30 h, eucharistická slavnost

pondělí 5. 4. – návštěvy nemocných

diaspora Písek

Bílá sobota, 3. 4., Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

19.00, liturgie velikonoční vigilie v kapli ve Smrkovicích

Praha

katedrální chrám sv. Vavřince na Petříně:

Úterý 30. 3. v 18.00 h, eucharistická slavnost se svěcením olejů

Zelený čtvrtek, 1. 4., památka poslední večeře Páně

19.00 h, eucharistická slavnost s mytím nohou a getsemanská meditace

21.00 h, křížová cesta na Petříně s ekumenickou účastí

Velký pátek, 2. 4., památka utrpení a smrti Páně

18.00 h, křížová cesta na Petříně

19.00 h, liturgie Velkého pátku

Bílá sobota, 3. 4., Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

21.00, liturgie velikonoční vigilie se křtem

rotunda Nalezení sv. Kříže na Starém Městě (ul. Karolíny Světlé)

Středa 31. 3. v 18.00, temné hodinky

– Sedm Kristových slov na kříži

Hod Boží velikonoční, 4. 4.

17.00 h, eucharistická slavnost

Soběslav

Zelený čtvrtek, 1. 4., památka poslední večeře Páně

18.00 h, eucharistická slavnost (v soběslavské Diakonii v čajovně Rolnička)

Velký pátek, 2. 4., památka utrpení a smrti Páně,

18.00 h, liturgie Velkého pátku v táborském kostele sv. Filipa a Jakuba

Bílá sobota, 3. 4., Slavnost Zmrtvýchvstání Páně,

20.00, liturgie velikonoční vigilie v táborském kostele sv. Filipa a Jakuba

Pondělí velikonoční, 5. 4.

17.00 h, eucharistická slavnost v Diakonii
ČCE

Šumperk

Zelený čtvrtek, 1. 4., památka poslední
večeře Páně

18.00 h, eucharistická slavnost

Velký pátek, 2. 4., památka utrpení a smrti
Páně,

17.00 h, liturgie Velkého pátku

Bílá sobota, 3. 4., Slavnost Zmrtvýchvstání
Páně,

19.00, liturgie velikonoční vigilie

Hod Boží velikonoční, 4. 4.

9.30 h, eucharistická slavnost se
žehnáním pokrmů

Tábor

Zelený čtvrtek, 1. 4., památka poslední
večeře Páně

18.00 h, eucharistická slavnost společná
s filiální obcí v Soběslavi (v soběslavské
čajovně Rolničky)

Velký pátek, 2. 4., památka utrpení a smrti
Páně,

18.00 h, liturgie Velkého pátku

Bílá sobota, 3. 4., Slavnost Zmrtvýchvstání
Páně,

20.00, liturgie velikonoční vigilie se křtem

Hod Boží velikonoční, 4. 4.

9.00 h, eucharistická slavnost se
žehnáním pokrmů

Varnsdorf

Zelený čtvrtek, 1. 4., památka poslední
večeře Páně

18.00 h, eucharistická slavnost

Velký pátek, 2. 4., památka utrpení a smrti
Páně,

15.00 h, křížová cesta na Křížové hoře
v Jiřetíně pod Jedlovou

18.00 h, liturgie Velkého pátku

(Velký pátek se slaví společně s partnerskou
farností z Drážďan)

Bílá sobota, 3. 4., Slavnost Zmrtvýchvstání
Páně,

20.30, liturgie velikonoční vigilie se křtem

Hod Boží velikonoční, 4. 4.

10.00 h, eucharistická slavnost se
svěcením velikonočních pokrmů

Zlín

Zelený čtvrtek, 1. 4., památka poslední
večeře Páně

17.30 h, eucharistická slavnost

Velký pátek, 2. 4., památka utrpení a smrti
Páně,

17.30 h, liturgie Velkého pátku

Bílá sobota, 3. 4., Slavnost Zmrtvýchvstání
Páně,

20.30, liturgie velikonoční vigilie

Apoštolská (biskupská) posloupnost

*Apoštolská posloupnost (latinsky: *successio apostolica*) je nepřerušovaná právo-
platná řada biskupů místní církve, jimž
je předáván biskupský úřad vzkládáním
rukou a modlitbou.*

Biskupský úřad ovšem neznamená apoš-
tolský úřad, který byl jedinečný a bezpro-
středně vytvořený a zplnomocněný Kris-
tem a smrtí apoštolů zanikl. Posloupnost
v úřadu biskupa je znamením kontinuity
místních církví ve víře hlášané apoštoly.
Apoštolská posloupnost může být viděna
jenom v živém spojení jak s celou církví,
tak s jedinou obcí. Uchazeč o biskupský
úřad bez obce a bez součinnosti s obcí jed-
ná v rozporu s původním a evangeliu odpo-
vídajícím významem tohoto úřadu a proti
základnímu řádu staré církve.

Starokatolická církev se hlásí k apoštol-
ské posloupnosti ve smyslu apoštolského
založení církve podle evangelia, kterou
v původní církvi naplňoval úřad biskupa,
tj. vedením a dohledem nad místní církví.
Historická biskupská posloupnost staroka-
tolických biskupů se odvíjí od utrechtské
církve a jejích biskupů (viz níže).

V počátcích církve se nerozlišovaly jednot-
livé úřady a služby (biskup, kněz, diákon)
tak výrazně nebo v nějakém hierarchickém
pořádku jako od poloviny 2. století. Patrně
už ale od apoštolského vedení obce byly
úřady předávány vzkládáním rukou a mod-
litbou. Biskupský úřad se z nich pozdvihl
na vedoucí pozici v církvi.

Historická biskupská posloupnost
současného českého starokatolického

Kardinál Scipio Rebiba

biskupa (počátek je stanoven do roku
1506, ve kterém ještě panuje obecná shoda
na svěcení a doložitelnosti biskupského
svěcení; u přehledu platí pravidlo, že
výše jmenovaný světil na biskupa níže
jmenovaného; datum u jména je rokem
svěcení osoby; jména biskupů jsou uvedena
v prvním pádě):

Giovanni Pietro Caraffa, kardinál (později
Pavel IV., žil 1476–1559) – 1506

Scipio Rebiba, kardinál, arcibiskup v Pise,
biskup několika biskupství – 1541

G. A. Santorio, kardinál, arcibiskup v Santa
Severina – 1566

G. Bernerio, dominikán, kardinál, biskup
v Ascoli Piceno – 1586

G. Sanvitale, kardinál, arcibiskup v Bari
– 1604

starokatolických biskupů

Biskup Dušan Hejbal se svým světitelem, dnes již emeritním rakouským biskupem Bernhardem Heitzem; foto r. 1998

L. Ludovisi, kardinál, arcibiskup v Bologni – 1621

L. Caetani, kardinál, arcibiskup v Capua – 1622

J. B. Scanaroli, titul. biskup ze Sidonu – 1630

A. Barberini, kardinál – 1655

Ch. M. le Tellier, arcibiskup v Remeši, Francie – 1668

J. B. Bossuet, biskup v Condom, Francie – 1670

J. G. de Matignon, biskup v Condom, Francie – 1693

Dominique Marie Varlet, biskup z Ascalonu, který starokatolické utrechtské církvi předal apoštolskou poslušnost, když 18. 10. 1739 vysvětil

Petrus Johannes Meindaerts, arcibiskupa v Utrechtu, ten 11. 7. 1745 vysvětil

Johannes van Stiphout na biskupa v Haarlemu, který 7. 2. 1768 vysvětil

Gualterus Michael van Nieuwhuizen, arcibiskupa v Utrechtu, který 21. 6. 1778 vysvětil

Adrianus Johannes Broekman, biskupa v Haarlemu, který 5. 7. 1797 vysvětil

Johannes Jacobus van Rhyn, arcibiskupa v Utrechtu, který 7. 11. 1805 vysvětil

Gisbert Cornelius de Jong, biskupa v Deventeru, který 24. 4. 1814 vysvětil

Willibrord van Os, arcibiskupa v Utrechtu, který 22. 4. 1819 vysvětil

Johannes Bon, biskupa v Haarlemu, který 13. 11. 1825 vysvětil

Johannes van Santen, arcibiskupa v Utrechtu, který 17. 7. 1853 vysvětil

Hermanus Heykamp, biskupa v Deventeru, který 11. 8. 1873 vysvětil

Casparus Johannes Rinkel, biskupa Haarlemu, který 11. 5. 1892 vysvětil

Gerardus Gul, arcibiskupa v Utrechtu, který 21. 9. 1916 vysvětil

Henricus Johannes Theodorus van Vlijmen, biskupa v Haarlemu, který 28. 4. 1920 vysvětil

Franciscus Kenninck, arcibiskupa v Utrechtu, který 29. 9. 1929 vysvětil

Johannes Hermannus Berends, biskupa v Deventeru, který 15. 6. 1937 vysvětil

Andreas Rinkel, arcibiskupa v Utrechtu, který v prosinci 1969 vysvětil

Marinus Kok, biskupa-koadjutora v Utrechtu (od r. 1970 arcibiskupa v Utrechtu), který roku 1979 vysvětil

Antonius Jan Glazemaker, biskupa v De-

venteru (od r. 1982 arcibiskupa v Utrechtu), který vysvětil 18. 12. 1994

Bernhard Heitz, rakouský starokatolického biskupa, který vysvětil 27. 9. 1997 v Praze

Dušana Hejbala, stávajícího českého starokatolického biskupa.

Je zajímavé, že stejnou apoštolskou posloupnost, končící stejným „pravsčitelem“ kardinálem Caraffou (a pak Rebibou), má absolutní většina současných biskupů církve římskokatolické (ze 4 000 je to 91 % biskupů, např. papež Benedikt XVI., či kardinál Tomášek a kardinál Vlk, arcibiskup Otčenášek, atd.).

Ještě podivuhodnější však je, že tuto sukcesi měl i biskup tajné podzemní církve Felix Maria Davídek. I ta končila kardinálem Rebibou.

Dále do minulosti světitelé nejsou známi, neboť budova kongregace v Římě roku 1541 vyhořela.

Posloupnosti jednotlivých biskupů lze nalézt na oficiálním webu římskokatolické církve. Zde je např. odkaz na apoštolskou posloupnost kardinála Ratzingera (Benedikta XVI.) – <http://www.catholic-hierarchy.org/bishop/bratz.html>

A zde na biskupa Dominika Varleta, který ji předal starokatolické církvi. V kořenech je (od kardinála Caetaniho r. 1622) totožná – <http://www.catholic-hierarchy.org/bishop/bvarlet.html>

☒ *Alois Sassmann a Rostislav Toman*

☒ *Foto: en.wikipedia.org/wiki/Scipione_Rebiba a Archiv*

„Demokracie v církvi: může něco takového vůbec fungovat?“

„Cožpak lze o zjevení Boha a Písmu svatém hlasovat?“

Takové a podobné kritické otázky lze někdy slyšet, když se mluví o demokratických strukturách naší církve.

„Což nejde v životě víry o věčné pravdy?“

Jak může mít rozhodnutí nějaké náhodné většiny nějakou váhu?“

Dlouholetá zkušenost naší církve – a ostatně též našich evangelických sester a bratří – nám ukazuje, že demokracie má své místo i na místech víry a hodně přispívá k budování církve.

Ve Starokatolické církvi v Rakousku mají laici zvláště silný hlas. Na synodě i v představenstvech obcí tvoří vždy většinu.

To má historický původ. V době zakládání naší církve to byli zvláště ženy a muži laického stavu, kteří aktivně budovali obce a proto chtěli při rozhodování o věcech mít co říci.

Dnes musí dvě třetiny delegátů synody, nevyššího grémia naší církve, být laici. Synoda se koná každé tři roky a volí biskupa a synodní radu, která je biskupovi při ruce ve správě církve. I toto grémium má dvoutřetinovou většinu laiků.

Ještě jasněji jsou rozděleny váhy v církevních obcích. Zde se skládá představenstvo obce z faráře nebo faryčky a 3 až 15 dalších členů. Při rozhodování týkajících se financí mohou být tedy duchovní lehce přehlasováni. Farář či faryčka jsou voleni na shromáždění obce, na kterém má každý člen obce hlas.

Když dojde na lámání chleba, může shromáždění obce svého faráře či faryčku odvolat.

Je duchovenstvo naší církve zbaveno svéprávnosti?

demokracie v církvi

V žádném případě! Pastorec je výhradně v odpovědnosti biskupa a duchovních. A pastorec je v církvi přirozeně velmi široké pole.

Konference duchovních, do které jsou zahrnuti všichni ordinovaní nositelé úřadu má proto důležité slovo. Kromě toho nejsou duchovní i laici nějaká vyhraněná společenství stojící proti sobě. Existují tradicionalisté a reformátoři, opatrní a zapálené horlivé hlavy v obou táborech. Při ožehavých otázkách jako ordinace žen nebo žehnání stejnopohlavních životních partnerství se ukázalo, že tu nestojí duchovní proti laikům.

Demokracie může v církvi fungovat, je to však velice náročná cesta. Všichni, kteří nesou v naší církvi zvláštní zodpovědnost, ať už patří k duchovním nebo k laikům, si musí být vždy vědomi, že jejich rozhodnutí většiny mají svoje hranice. Jedna z nich je směrem nahoru. Zásadní výroky Písma svatého, jako je láska k Bohu a k bližnímu nebo opce pro chudé, nemůže žádná synoda vyjmout z platnosti. Hlasování o Trojici – např. návrh na odstranění Ducha svatého – by nebylo možné, neboť tím by synoda opustila společný základ křesťanství a přestala by být synodou nějaké církve. Rovněž nemůže synoda nahradit rozhodování svědomí jakéhokoliv starokatolika nebo starokatoličky. Nakonec musí mít vždy rozhodnutí svědomí jednotlivce přednost.

Demokracie činí věci pochopitelně komplikovanějšími. Proto jsou na synodách a shromážděních obcí zpravidla potřebné dvě třetiny hlasů, aby se nějaký návrh projednával. Bojová hlasování by společné věci asi neposloužila. Přesto je na synodách někdy horko.

Po skončení synody nejsou učiněná rozhodnutí ještě daleko pod střechem. Potom následuje důle-

žitý krok přijetí usnesení věřícími v každodenním životě církve. Synody se mohou usnést na mnoha moudrých věcech, zda se tyto ale v životě církve osvědčí, je zcela jiná kapitola. I v demokracii je zapotřebí někdy učinit krok zpátky a pokusit se vidět věci z vyšší perspektivy.

Příkladem toho je ordinace žen. Již od sedmdesátých let je tato otázka ve všech starokatolických církvích silně diskutována. Před 12 lety k tomu řekla nakonec synoda své „ano“. Vysvěceny byly do kněžského stavu první dvě ženy. Toto léto zvolila církevní obec „U Spasitele“ ve Vidni-Západ za svou farářku diplomovanou teoložku Sabinu Clasani coby první farářku v naší církvi. Ženy u oltáře se stávají u starokatolíků stále více každodenní zkušeností. Ale i u nás jsou obce, které by s ženou ve farnářském úřadu měly problémy. Samozřejmě je třeba i od těchto obcí očekávat, že svěcení žen a rozhodnutí jiných shromáždění obcí berou vážně. Ale bez ohledu na reputaci usnesení synody by chtít se pokoušet i u nich prosadit ženu s pověřením k pastorační práci byla nejenom nerozumnost, ale též hřích proti sourozenecké lásce, kterou nás učil Ježíš.

Vidíte že demokratická synodální cesta podobá balancování na laně, při kterém se je třeba snažit se zůstat pánem věci – a zůstat v hovoru.

Ale Ježíš neřekl: „Budete to mít vždy jednoduché.“ Naopak slíbil: „Ale Přimluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.“

☒ *farář Robert Freihs, šéfredaktor rakouského starokatolického měsíčníku *Altkatholische Kirchenzeitung*, překlad Josef König*

Současné výzvy stojící před

V současné době oslavujeme 50. výročí založení Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, potažmo 60. výročí vzniku samotné Rady Evropy. To je příležitostí podívat se na význam těchto dvou institucí nejen z hlediska praktických úkolů, ale zamyslet se nad jejich existencí i z filosofického úhlu pohledu a vztahu ke křesťanským hodnotám, které jsou pevně zakořeněny v naší společnosti.

Pro pochopení dnešní situace Rady Evropy i jejího Soudu je podstatné se vrátit až na samotný začátek. Dnes si již málokdo připomene proslov Winstona Churchilla ze 19. září 1946, tedy prakticky rok po skončení druhé světové války, proslov, ve kterém na půdě Univerzity v Curychu ohlásil záměr vybudovat něco, co nazval Spojené státy Evropské. Cílem mělo být vytvoření takové evropské struktury, ve které by všechny evropské státy mohly žít v míru, bezpečí a svobodě. Fungování této struktury mělo být dosaženo na základě paritního zastoupení: měl být snížen význam materiální síly každého jednoho státu tak, aby hlas malého státu byl stejně slyšitelný jako hlas státu velkého.

K ideji rovnosti států se prostřednictvím Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která byla přijata 4. listopadu 1950 v Římě, přidružila ještě druhá fundamentální zásada na které je tato evropská struktura postavena. Rada Evropy má v jejím smyslu poskytovat jednotlivým státům rovnou ochranu proti útlaku jiným státem, když k takovému útlaku by mohlo dojít

z důvodu ekonomického potenciálu či rozlohy státu. Analogickou ochranu mají požívat i jednotlivci – osoby nacházející se v jurisdikci jednotlivých států Rady Evropy. K zaručení této ochrany byl zřízen Soud pro lidská práva. Poprvé se jedinci dostalo zbraně proti vlastnímu státu, který by na něm páchal bezpráví.

V zakladatelských listinách, ale zejména v záznamech o politických jednáních, která předcházela vzniku Soudu, je celkem zřetelně dohledatelný důvod, proč tento model, poskytující jednotlivci vůči svému domovskému státu takovou až hypertrofovanou ochranu, vzniknul. Tímto důvodem byl strašlivý osud Židů za druhé světové války. Ti, kteří připravovali založení Rady Evropy, Soudu a zejména ti, kteří připravovali text Úmluvy, se mohli hojit nadějí, že pokud by jednotlivec měl nástroj právní ochrany vůči vlastní zemi, pak by možná k tak strašlivým událostem, které nakonec postihly nejen Evropu, ale více či méně zprostředkovaně či přímo celý svět, prostě nedošlo. Kdyby bylo možno se dovolat

Evropským soudem pro lidská práva

k mezinárodnímu soudu mezinárodního společenství pro ochranu, možná by nebylo došlo k holocaustu, k tragédii desítek milionů mrtvých druhé světové války.

Z tohoto úhlu pohledu je pochopitelné, že Úmluva o lidských právech a základních svobodách, přijatá tehdejšími členy Rady Evropy, obsahovala tak neuvěřitelně zvláštní a v mezinárodním právu veřejném neobvyklou součást právní normy, totiž ustanovení o sankci....

Ve světle následné judikatury Evropského soudu se zdá, že ukládané sankce svůj preventivní úkol neplní. Vždyť s výjimkou několikrát případů, jako byl na příklad případ znárodnění řeckého rafinérského podniku, jsou náhrady škody, vyplácené jednotlivým osobám – stěžovatelům – v podstatě marginální. Cožpak může být výplata nějakých dnešních pěti či deseti tisíc Euro pro stát – a to třeba i Českou republiku s jejím cca 950ti miliardovým ročním státním rozpočtem – nějakým problémem?

Jistěže nikoliv. Účelem odsouzení jednotlivého státu v jednotlivém případě Evropským soudem pro lidská práva však není získání pro stěžovatele co největšího odškodnění – i když tento motiv nebývá pro individuálního stěžovatele zdaleka nepodstatný. Účelem odsouzení dokonce není ani potrestání provinivšího se státu – i když toto si zase často myslí odsouzený stát, případně ti stěžovatelé, u kterých se vidina materiálního zisku prolíná s touhou po morálním zadostiučinění, ba dokonce někdy i škodolibostí či touhou po pomstě.

Skutečným účelem odsouzení státu je citelné upozornění na chybu, které se ten který stát dopustil. Analogicky ke slově klasika, který napsal, že všechny rodiny jsou šťastné stejně, ale každá rodina je nešťastná svým vlastním osobitým způsobem můžeme říci, že každý stát dělá své vlastní chyby, dopouští se svých vlastních specifických pohřešků. Každý stát se někdy dostává do politické situace, která má přímé právní důsledky ve formě porušování lidských práv. I přes to, že si toho ten stát je či může být vědom, není v jeho vnitrostátních silách – na příklad z důvodu populizmu jednotlivých politických stran – věc změnit. Stát je navíc suverén, jeho vnitřní právní integrita je nenarušitelná a je nepostizitelná uvnitř své vlastní jurisdikce. V takových případech je nutno se spolehnout pouze na nejelementárnější zásadu právní teorie, dle které právní stát je takový stát, který dodržuje svoje vlastní právní normy. Tento odkaz na „ducha zákona“, který často není ani vtělen do Ústavy toho kterého státu, je ovšem příliš slabý, v praktických případech příliš opominutelný. Z důvodu vážného uchození této fundamentální zásady je pak stát zbaven dobrodiní zpětné vazby. Může se snadno stát, že zdánlivě jednoduché porušení právního řádu se následně zacyklí a nabere na sebe další a další porušení elementárních právních zásad tak, že nakonec může být ohrožen celý právní systém dané země.

Kam nedostatek zpětné vazby může vést,

vidíme pochopitelně na příkladu obou světových válek, rozpoutaných v Evropě a pokud chceme, můžeme tento fenomén dobře odhalit i na politické scéně dnešní globální politiky.

Každý z nás čas od času zasedne na zubařské křeslo a je nucen se podrobit nepříjemnému zákroku, v jehož rámci je opravena nějaká díra v zubu. Když dentista dokončí práci, snaží se zjistit, zda někde nezůstala chyba, která by bránila v dokonalém skusu a která by ve svém důsledku mohla vést ke zmaření celé jeho práce. Proto se skusem drobného barvicího papírku přesně označí místo, které je potřeba ještě přibrousit, uhladit, zdokonalit.

Rozsudky Evropského soudu pro lidská práva můžeme považovat právě za takový otisk barevného dentistického papírku na nově – a nepřesně – vytvořené sklovině. Rozsudek ESLP přesně označí místo, kde má stát problémy, kde se k nim musí postavit čelem, kde mu hrozí sklouznutí do ne-práva a ne-demokracie. Chyba je označena. Označení chyby dává příležitost ke zlepšení – a zlepšení je to, o co jde.

Žádný rozsudek Evropského soudu není pomsta. Jeho skutečným účelem není dokonce ani náprava křivdy, která byla učiněna tomu kterému stěžovateli. Jistěže je pravda, že Evropský soud ve své judikatuře již mnohokrát deklaroval, že účelem rozhodnutí Soudu je, aby stěžovatel dosáhnul takového stavu, jako kdyby k porušení Úmluvy vůbec nedošlo. Rozsudek má dovést věc do stavu, který je již více než 2000 let, od doby římského práva znám jako *restitutio in integrum*.

Přesto ani toto navrácení do původního sta-

vu není tím nejvlastnějším účelem rozsudku. Náprava stavu jednotlivému stěžovateli, to je pouze bonus, je to nástroj, kterým je dosahováno jiných, skutečně vnitřních a podstatných cílů.

Tímto skutečným cílem a skutečným významem rozsudku Soudu je poskytnutí přátelské zpětné vazby státu, který má určité problémy.

Pakliže pohlédneme na strukturu rozsudků Evropského soudu pro lidská práva zjistíme, že neexistuje žádný členský stát, který by nikdy nebyl Evropským soudem odsouzen. Problémy má každý. Každý někdy zhřeší, každému se někdy něco nepovede, každému někdy jeho vlastní těžkosti a starosti přerostou přes hlavu tak, že se stanou pro něj samotného neřešitelnými. A to je chvíle, kdy mají nastoupit opravdoví přátelé. Přátelé, kteří vytknou, pokárají, ale nezavrhnou. Přátelé, kteří vědí, že chybovat je lidské, a to nejen na úrovni osobní, ale i na úrovni útvarů těšících se mezinárodněprávní subjektivitě. Kritika od přátel, se kterými sdílíme společné hodnoty a společný cíl je nejen snesitelná – taková kritika může být i vyvíňující. Před takovou kritikou se není třeba bránit, před takovou kritikou lze pokleknout v úlevném pokání a u vědomí toho, že nebudu odvržen a zavržen, je možno říci: je to má vina, má převeliká vina....

Před čím však státy ve skutečnosti pokleknají? Co je tou niternou esencí rozsudků Evropského soudu pro lidská práva, či co by jí mělo vždy a za každé okolnosti být?? Co je tím cílem, který je třeba mít vždy na zřeteli?

Když si projdeme prvních zhruba čtrnáct

článků původní Úmluvy a následujících dodatků, je to přece zřejmé: Je to úcta k lidským právům, k hodnotám humanity, k tomu, co se anglickým termínem přiléhavěji než by se povedlo v češtině, nazývá „human dignity“.

Navíc vyjádření oněch prvních „materiálních“ článků Úmluvy a jejich dodatků vyjadřují obsahy, které jsou evropským uším a očím důvěrně známé – i když si povětšinou nemohou vzpomenout odkud. Ona nezřetelnost zdroje je pravděpodobně dána tím, že, na rozdíl od dob minulých, které odívaly jistě morální a právní zásady do formy POVINNOSTÍ, je dnes zvykem deklarovat totéž ve formě PRÁVA. (Vždyť poslední ústavně zakotvená povinnost zmizela se zrušením základní vojenské služby).

Pokud se pokusíme „překlopit“ Úmluvou zaručená práva zpět do povinností, začne se nám původní ideologický zdroj Úmluvy rýsovat podstatně zřetelněji:

POVINNOST: „Nebudeš mít jiné bohy“ (1. přikázání)

PRÁVO: ...majíce na zřeteli, že tato deklarace směřuje k zabezpečení všeobecného a účinného uznávání a dodržování práv v ní vyhlášených; majíce na zřeteli, že cílem Rady Evropy je dosažení větší jednoty mezi jejími členy, a že jedním ze způsobů, jak se má tento cíl uskutečňovat, je ochrana a další rozvoj lidských práv a základních svobod; znovu potvrzující svou hlubokou víru v ty základní svobody, které jsou základem spravedlnosti a míru ve světě a které jsou nejlépe zachovávány na jedné straně účinnou politickou demokracií a na druhé straně společným

pojetím a dodržováním lidských práv, na němž závisí; rozhodnuty, jakožto vlády evropských států, které jsou stejného smýšlení a mají společné dědictví politických tradic, ideálů, svobody a právního státu, podniknout první kroky ke kolektivnímu zaručení některých práv vyhlášených ve Všeobecné deklaraci; dohodly se na následujícím... (toto je preambule Úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Povšimněme si v ní slova „víra“)

POVINNOST: „Nevezmeš jména Božího nadarmo“ (2. přikázání)

PRÁVO: Každý má právo na spravedlivý proces, na spravedlnost, na rovnost zbraní, nikomu nesmí být ublíženo a nikdo nesmí být diskriminován jen kvůli tomu, že má nějaké vlastnosti, které sám nemohl ovlivnit. Nikdo však nesmí svého práva zneužít tak, aby realizace práva šla proti základnímu duchu ochrany práva. (parafráze čl. 6, čl. 14 Úmluvy doplněná o výkladová pravidla, daná judikaturou Soudu)

POVINNOST: „Cti otce svého i matku svou, abys dlouho živ byl a dobře se ti vedlo na zemi“ (4. přikázání)

PRÁVO: Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. (čl. 8 Úmluvy)

POVINNOST: „Nezabiješ“ (5. přikázání)

PRÁVO: Právo každého na život je chráněno zákonem. (čl. 2 Úmluvy)

Nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. (čl. 3 Úmluvy)

POVINNOST: „Nepokradeš“ (7. přikázání)

„Nepožádáš statku bližního svého“ (10. přikázání)

POVINNOST: Každá fyzická nebo právnická osoba má právo pokojně užívat svůj majetek. Nikdo nemůže být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu a za podmínek, které stanoví zákon a obecné zásady mezinárodního práva. (čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 Úmluvy)

POVINNOST: „Nepromluvíš křivého svědectví“ (8. přikázání)

PRÁVO: Každý má právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem. (čl. 5 Úmluvy)

Těch shod mezi úhelným kodexem křesťanské Evropy, totiž starozákonním Desaterem a moderní Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod je příliš mnoho, než aby bylo možno považovat tyto shody za pouhou náhodu. Zdá se, že Úmluva je v podstatě Desatero, přetavené do moderní podoby dvacátého a jednadvacátého století, nikoliv Mojžišovo Desatero stanovující povinnosti, ale humanisticko-demokratické Desatero, zaručující práva. Jestliže ovšem začneme na Úmluvu pohlížet z tohoto nového de-sekularizovaného úhlu pohledu, objeví se nám úloha Rady Evropy a Soudu pro lidská práva ve zcela jiném světle.

Evropa je ze strany zejména islámských zemí soustavně napadána pro svoje údajné bezvěrectví. Jak je možno dovodit z výše provedeného výkladu, děje se tak zcela neprávem. Evropa má svoji pevnou víru, svůj věroučný a morální kodex, který chrání způsobem a za pomoci institucí, které mohou být směle srovnávány s nejzásadnějšími a nejinstitutionalizovanějšími věrouč-

nými systémy. Vojáci zemí Rady Evropy a zemí, které morální a věroučný systém evropských zemí sdílejí, tedy zejména USA, Kanady a Austrálie, krvácejí po cizích mimoevropských bojištích právě pro tyto ideové důvody – pro ochranu lidských práv a demokracie. Na mise NATO je potřeba nahlížet jako na mise ideologické.

Je zřejmé, že tento způsob nazírání na úlohu Soudu coby strážce ideového a mravního dědictví evropské civilizace přinese řadu rozpaků. Toto nazírání však může být také velmi úlevné.

Konečně můžeme připustit, že máme svoji víru a že tato naše víra, aniž bychom si ji sami uvědomovali, je stejně silná, ba nepochybně silnější, než síla a víra kteréhokoliv tak zvaného náboženského fanatika.

Naše víra je o to silnější, že je vedena křesťanským soucitem, soucitem vedeným ve jménu boha, jehož jméno je Rozum – a Immanuel Kant je jeho prorok.

U vědomí toho, že lidská práva nahradila obecně přijímaný náboženský a mravní rámeček evropské civilizace, je zřejmé, jaká je úloha Rady Evropy a Evropského soudu pro lidská práva. Je to úloha, která na příklad nikdy nemůže připadnout tělesu, které vzniklo pro ochranu ekonomických zájmů svých členů a které bylo původně známo jako Společenství uhlí a ocele.

Úlohou Rady Evropy a jejího Soudu je ochrana a stráž mravní a duchovní integrity Evropy a její civilizace. Co k tomu říci dalšího?

Snad jen – pomáhej nám v tom všem Bůh.

☒ *Klára Veselá Samková, farnost Praha*

☒ *Ilustrační foto: www.sxc.hu*

60 let od smrti Josefa toufara

Jednou z událostí, která po převratu v roce 1948 posloužila komunistické totalitní moci k perzekuci církve, byla i ta z prosince 1949, která vešla do povědomí veřejnosti jako „číhošťský zázrak“.

V obci Číhošť na Havlíčkobrodsku se tehdy při mši v místním římskokatolickém kostele o třetí adventní neděli během kázání faráře Josefa Toufara údajně několikrát pohnul kříž umístěný na hlavním oltáři. Dnes neobjasněný úkaz se měl později ještě opakovat. Toufar byl zatčen a mučen a před 60 lety, 25. února 1950, ztýraný sedmačtyřicetiletý kněz zemřel na následky prasklého žaludečního vředu v nemocnici v Praze.

Vládnoucí komunistická moc označila „zázrak“ za podvod, který měl být součástí protistátního spiknutí katolické církve, a případ využila k útokům na církevní kruhy. Vyšetření číhošťského zázraku svěřily špičky totalitní moci takzvané Instruktažní skupině StB, která v lednu 1950 zatkla faráře Toufara a poté se ho snažila ve valdickém věznici na Jičínsku přinutit k přiznání, že pohyb kříže sám zinscenoval.

Po krutém mučení vyšetřovatelé nakonec 23. února kněze přiměli, aby podepsal protokol, v němž se k činu přiznal. Kněz zemřel dva dny nato, 25. února 1950, na následky prasklého žaludečního vředu v nemocnici v Praze, kam jej převezli z valdického vězení.

V roce 1968 řekl při vyšetřování Toufarovy smrti doktor František Mauer: „Při operaci Josefa Toufara jsem tehdy asistoval. Dělalí jsme všechno, co bylo v lidských silách,

ale toho člověka nebylo možno zachránit. Byl neobvykle surovým způsobem utlučen k smrti. Řekl bych – jasná vražda!“

P o c h o -

ván byl do společného hrobu v pražských Ďáblicích, příbuzným však byla jeho smrt oznámena až v roce 1954.

Událost s údajně pohyblivým křížem v Číhošti se dodnes nepodařilo přesvědčivě vysvětlit. Případem se po roce 1989 obsáhle zabýval mimo jiné Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu (ÚDV). Ani ten ale nepřišel s jednoznačným vysvětlením. Můžeme se jenom dohadovat, zda akce dopředu nepřipravila státní moc, tedy zda nešlo o provokaci StB na objednávku KSČ. Číhošť byla využita KSČ k zintenzívnění útoků proti církvi, jejím představitelům i proti věřícím. Právě StB mohla podle některých teorií „zázrak“ zinscenoval, aby připravila půdu pro následný proces s církevními představiteli.

☒ *připravil Jiří J. Konvalina*

☒ *Foto: www.osobnosti.net*

Zprávičky

Ve dnech 24. - 27. 2. 2010 se na biskupském ordinariátu v Praze konalo první letošní zasedání **Mezinárodní starokatolické liturgické komise**. Na programu zasedání byla příprava nového starokatolického pontifikálu (liturgické knihy obsahující texty a předpisy pro obřady vyhrazené biskupům).

Letošní velikonoční svátky poprvé oslaví i naše **nová diaspora v Písku**. Okolo manželů Lovettových se vytváří stabilní společenství starokatolíků a sympatizantů, kteří stojí o pravidelné starokatolické bohoslužby. Ty se konají buď v prostorách waldorfské mateřské školy Sluníčko, nebo v kapli v obci Smrkovice (cca 2 km od Písku). Bohoslužby a duchovní podporu zajišťuje strakonický farář Aleš Svoboda.

V neděli 27. 6. 2010 se v tábořském kostele sv. Filipa a Jakuba uskuteční slavnostní eucharistická slavnost, při které místní farář Alois Sassmann oslaví **20 let svého kněžství**. Bohoslužby se zú-

častní i biskup Dušan Hejbal.

☒ *Foto: Archiv časopisu Communio*

V neděli 11. 4. 2010 **biskup Dušan navštívil** farnost v Jablonci nad Nisou, dne

1. 5. 2010 filiální obec v Břidličné a 2. 5. 2010 farnost v Šumperku. Ve všech uvedených obcích bude předsedat eucharistické slavnosti.

Předseda Ekumenické rady církví v ČR Mgr. Joel Ruml udělil záštitu **Noci kostelů 2010**, která se koná v letošním roce podruhé, a to 28. 5. 2010. Do této akce se mj. zapojí i pražská kaple sv. Máří Magdaleny u Čechova mostu. Informace o programu v kapli naleznete na internetových stránkách: <http://www.nockostelu.cz/index.php?pg=148>.

Čtvrtý ročník **mezinárodního projektu proti totalitě** pořádalo občanské sdružení Umění bez bariér v partnerské spolupráci s hl. m. Prahou, Konfederací politických vězňů ČR, Univerzitou Karlovou a Ústavem pro studium totalitních režimů.

Týdenní maraton festivalu Mene Tekel byl završen v neděli 28. února tradiční ekumenickou bohoslužbou v chrámu sv. Víta, Václava a Vojtěcha na Pražském hradě. Patronkou dne byla MUDr. Naděžda Kavalírová, předsedkyně KPV ČR. Celebrovali světící biskup pražský Václav Malý a náš bratr biskup, místopředseda Ekumenické rady církví ČR Mgr. Dušan Hejbal. Hudební program zajistil regenschori katedrály MgA. Josef Kšica, spoluúčinkoval pěvecký sbor ČVUT pod vedením sbormistra Jana Steyera.

„Každého z nás se to týká,“ byla úvodní slova, která zazněla v kázání bratra Du-

šana.

„Někteří z nás to protrpěli, jiní jen pře-trpěli nebo přežili, známe hrdiny i zba-bělce, někdy i své udavače, jména známá i neznámá. Dějiny jsou o lidech a my jsme jen lidé.“

V modlitbách a přímlovách jsme mysleli na umučené a popravené, na ty, kterým utrpení zkrátilo život, na ty, kteří v časech beznaděje ztratili své blízké. „Máme na-ději na uzdravení?“ Ptá se biskup Dušan ve svém kázání. Je možné věřit, když Bůh říká „Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeku, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí...“ Bohu, který trpí spolu s námi, je možné věřit.

Úcta k ostatkům svatých nemusí být bezpečná

Úcta k ostatkům svatých je nebezpečná a může nahradit opravdovou víru iracio-nální pověřivostí. Italskému deníku La Stampa to řekl vatikánský teolog Pietro Principe, jehož biblické komentáře pravidelně vydává Svatý stolec. „Vystavování tělesných ostatků svatých patří k naší katolické tradici. Dnes však více než dříve hrozí nebezpečí, že překročíme hranici mezi lidovou zbožností a pověrou,“ uvedl prominentní teolog, který je poradcem děkana kardinálského kolegia a vatikánského „expremiéra“ Angela Sodana. Principe reagoval na probíhající pouť k ostatkům světce Antonína Paduánského

(asi 1195 až 1231), jednoho z nejoblí-benějších katolických svatých. Kostra světce, který učinil mnoho zázraků, je vystavena ve skleněném sarkofágu od února 1350. Zvláštní účtě se těší zejména světcův jazyk, protože když byla rakev 30 let po jeho smrti poprvé otevřena, byl nezvykle zachovalý, což mělo potvrzovat jeho mimořádné kazatelské nadání.

Principe listu La Stampa řekl, že úcta k fyzickým pozůstatkům svatých se da-tuje již do prvních desetiletí církve. „S ní však bylo vždy spojeno pokušení naplnit vyprázdněné kostely mimořádnými nábo-ženskými událostmi a happeningy, a nahradit zázračnými senzacemi skutečnou víru. Modlitba u ostatků světce by neměla být ničím jiným než poděkováním za jeho mimořádný příklad. Úcta však patří jen a jen Bohu, nikoli světcům,“ varoval teolog. Víra podle něj nestojí na ostatcích, i když fyzický „pozůstatek“ světce může věřící-mu pomoci.

☒ zdroj: *christnet.cz*

Pro usmání...

Jedna z teorií o stvoření světa říká, že pá-nbůh nejprve stvořil ženy a pak si pozval k sobě proroky a pravil: „Výberte si každý kterou chcete a jděte a založte národy.“ První si pospíšil s výběrem Kristus, po něm Mojžíš a nakonec zůstal pomalý a rozvážný Mohamed. Když si důkladně prohlédl zbylé ženy pravil melancholicky: „Holky zahalte se a pojd'te se mnou.“

Apokryf

Slepý na okraji
Betsaidy
řekl:
Vidím lidi
jako chodící
stromy
Když se léčitel
podruhé
dotkl jeho
očí
slepec řekl:
Vidím chodící kříže

Znovu zaostřil
a řekl:
Vidím chodící kříže
a pod nimi lidi

Rostoucí stromy
jsou hezčí než svalené

Jozef Husovský
Ilustrační foto: Vojta Juda